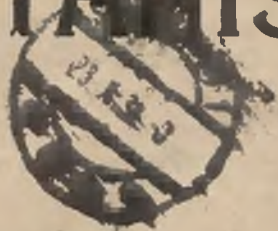

STANISŁAWOWSKI

Nr. 1314
Biblioteka Jagiellońska
Kraków
1 egz.

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 26.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

	Str.
Poz. 83. Obwieszczenie Wojewody Stanisławowskiego z dnia 10 października 1934 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniach Wojewody Stanisławowskiego w sprawie podziału obszaru gmin wiejskich na gromady	355
Poz. 84. Okólnik Wojewody Stanisławowskiego z dnia 24 sierpnia 1934 r. w sprawie wyraźnego zastrzeżenia nieważności z art. 101 ust. 1 lit. e) rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym	356
Poz. 85. Okólnik Wojewody Stanisławowskiego z dnia 24 sierpnia 1934 r. w sprawie utraty obywatelstwa polskiego wskutek przyjęcia nawet tylko kontraktowo urzędu publicznego w państwie obcym bez zgody Rządu Polskiego	357
Poz. 86. Okólnik Wojewody Stanisławowskiego z dnia 27 sierpnia 1934 r. w sprawie przeszkody do nabycia obywatelstwa polskiego na zasadzie art. 2 p. 1 i 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 44)	357
Poz. 87. Okólnik Wojewody Stanisławowskiego z dnia 27 sierpnia 1934 r. o braku potrzeby optowania na rzecz obywatelstwa polskiego osób, które były zapisane do jednej z organizacyj stanowych na ziemiach byłego imperjum rosyjskiego, jakie wchodzi w skład Polski	358

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

DZIAŁ URZĘDOWY:

Poz. 83.

OBWIESZCZENIE

Wojewody Stanisławowskiego
z dnia 10 października 1934 r.

o sprostowaniu błędów w rozporządzeniach Wojewody Stanisławowskiego w sprawie podziału obszaru gmin wiejskich na gromady.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie wydawania Dziennika Wojewódzkiego (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 648), prostuję następujące błędy:

1) W rozporządzeniu Wojewody Stanisławowskiego z dnia 5 września 1934 r., o podziale obszaru gmin wiejskich w powiecie horodeńskim na gromady, ogłoszonym w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 7 września 1934 r. Nr. 21, pod poz. 65, str. 219, w ustępie 3-cim, po punkcie „c” wstawić punkt „d” o następującej treści:

„Probabin obejmująca dotychczasową gminę Probabin”,

2) W rozporządzeniu Wojewody Stanisławowskiego z dnia 8 września 1934 r., o podziale obszaru gmin wiejskich w powiecie stanisławowskim na gromady, ogłoszonym w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 10 września 1934 r. Nr. 22, pod poz. 66, str. 220, w ustępie 3-cim, po punkcie „c” wstawić punkt „d” o następującej treści:

wowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 8 września 1934 r. Nr. 22, pod poz. 69, str. 245, w ustępie 8-ym, punkt „f” po wyrazie „miejscowości”: wpisać „Dubnickie”.

3) W rozporządzeniu Wojewody Stanisławowskiego z dnia 11 września 1934 r., o podziale obszaru gmin wiejskich w powiecie stryjskim na gromady, ogłoszonym w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 11 września 1934 r. Nr. 23, pod poz. 72, str. 269, w ustępie 1-szym, litera „b” po wyrazach „dotychczasowej gminy Bratkowce”; — skreślić średnik i dopisać „z wyłączeniem parcel gruntowych, wykazanych w ustępie 1-ym, lit. „n”, ponadto na str. 271, w ustępie 2-im litera „g” po wyrazach „dotychczasową gminę Oleksice;” skreślić średnik i dopisać „z wyłączeniem miejscowości wykazanej w ustępie 2-gim lit. c;”, wreszcie na str. 274, w ustępie 13-tym, litera „i”, sprostować nazwę miejscowości „Glinki” na „Glinka”.

Wojewoda:
JAGODZIŃSKI

Poz. 84.

OKÓLNIK

Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 24 sierpnia 1934 r.

w sprawie wyraźnego zastrzeżenia nieważności z art. 101 ust. 1 lit. e) rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym.

W wyroku z 8 marca 1932 r. L. rej. 3823/30, ogłoszonym w zbiorze wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego Dział A z r. 1932, rocznik X, Nr. 512 A, wypowiedział Najwyższy Trybunał Administracyjny zasadę, że nieważność, o której mowa w art. 101 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o postępowaniu administracyjnym z 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) — musi być wyraźnie zastrzeżona w danym przepisie prawa — przez zamieszczenie klauzuli o nieważności.

Wyrok powyższy zapadł w rozstrzygnięciu skargi właściciela majątku ziemskiego, który prosił odnośny Okręgowy Urząd Ziemski o zezwolenie na przeniesienie prawa własności swoich dóbr na swoje dzieci i zezwolenie takie uzyskał. Na podstawie tego, przez strony niezaskarżonego zezwolenia, sądy uwidocznily w księ-

gach hipotecznych przeniesienie prawa własności w myśl odnośnych kontraktów. Jednak Minister Reform Rolnych orzeczeniem swoim zniósł w drodze nadzoru służbowego z urzędu decyzję Okręgowego Urzędu Ziemskiego o udzieleniu zezwolenia i polecił temu Urzędowi wydać odpowiednie zarządzenia celem odwołania skutków prawnych decyzji.

Na skutek skarg, wniesionych na Najwyższego Trybunału Administracyjnego przez strony, Trybunał ten uchylił zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą, wychodząc z założenia, że uchylenie ze względu na interes publiczny z urzędu, w drodze nadzoru prawomocnego orzeczenia, stwarzającego dla stron pewne prawa, a wydanego przez władzę do tego powołaną i z zastosowaniem ustaw obowiązujących — jest niedopuszczalne, choćby orzeczenie to oparte było na mylnej wykładni przepisów obowiązujących.

Następnymi odrębnymi podaniami prosiły strony o wyłączenie od obowiązku parcelacyjnego, na mocy art. 4 ustawy o wykonaniu reformy rolnej i wyłączenia także od odnośnych Okręgowych Urzędów Ziemskich otrzymały. Jednak Minister Reform Rolnych na mocy art. 17, cz. 2 i 3 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z 28 grudnia 1925 r. poz. 1/26 Dz. U. R. P. oraz art. 101 p. e) rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym z r. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341) postanowił uchylić w drodze nadzoru powyższe decyzje Okr. Urzędu Ziemsk. o wyłączeniach, wskutek czego strony zaskarżyły przed Najw. Trybunał Administr. te orzeczenia Ministra.

Dając miejsce żądaniu skargi Najw. Trybunał Administracyjny uchylił zaskarżone orzeczenie jako niezgodne z ustawą, gdyż Ministerstwo Reform Rolnych uchyliło prawomocne orzeczenie Okręgowych Urzędów Ziemskich w trybie nadzoru, powołując się na przepisy art. 17 cz. 2 i 3 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z 28 grudnia 1925 r. oraz na art. 101 p. e) rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym. Jednak ten ostatni przepis wyraźnie głosi, że podlegająca uchyleniu w drodze nadzoru decyzja winna zawierać wadę, która z mocy wyraźnego przepisu prawa powoduje nieważność wydanej decyzji. Ani w powołanym wyżej art. 17 ustawy o wykonaniu reformy rolnej, ani w innym artykule tej ustawy niema wyraźnego przepisu, że uchybienie cz. 2 art. 17 powoduje nieważność

tej decyzji, a przeto nie może taka decyzja z mocy art. 101 p. e) rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem być w drodze nadzoru uchylona.

Za Wojewodę:

Kochański — Radca.

Poz. 85.

OKÓLNIK

Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 24 sierpnia 1934 r.

w sprawie utraty obywatelstwa polskiego wskutek przyjęcia nawet tylko kontraktowo urzędu publicznego w państwie obcym bez zgody Rządu Polskiego.

W wyroku z 11 kwietnia 1932 r. L. rej. 5207/31, ogłoszonym w zbiorze wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego Dział A, z r. 1932, Rocznik X Nr. 591 A, wypowiedział Najwyższy Trybunał Administracyjny zasadę, że obywatel polski, który bez zgody Rządu Polskiego przyjął urząd publiczny w państwie obcym, traci na zasadzie art. 11 ustawy z 20 stycznia 1920 r. poz. 44 Dz. U. R. P. obywatelstwo polskie także w tym razie, gdy przyjęcie powyższe opiera się na kontrakcie.

Wyrok powyższy zapadł w rozstrzygnięciu skargi osoby, która bez zgody Rządu Polskiego przyjęła urząd publiczny w państwie obcym, a co do której utratę obywatelstwa orzekł odnośny Urząd Wojewódzki, zaś Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na wniesione odwołanie decyzję tę zatwierdziło.

Na zarzut skargi, wniesionej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, że skarżący pełnił funkcje publicznego urzędu w państwie obcym nie na podstawie stosunku publiczno-prawnego, tylko na zasadzie kontraktu, wobec czego z odnośnymi władzami obcymi łączył go stosunek nie publiczno-prawny lecz prywatno-prawny, orzekł Najwyższy Trybunał Administracyjny, że obojętną jest rzeczą, czy przyjęcie urzędu publicznego w państwie obcym nastąpiło na podstawie nominacji, czy też na podstawie kontraktu, decydującym jest tylko dla utraty obywatelstwa sam fakt przyjęcia urzędu publicznego, gdyż w myśl postanowień, zawartych w art. 11 p. 2 ustawy powyższej, na których oparto zaskarżone orzeczenie, obywatelstwo polskie traci się przez przyjęcie urzędu publicz-

nego lub przez wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcym bez zgody Rządu Polskiego. Również jest bez znaczenia podniesiona w skardze okoliczność, że skarżący nie nabył obywatelstwa obcego, ponieważ do utraty obywatelstwa polskiego wystarcza sam fakt przyjęcia urzędu publicznego w państwie obcym, choćby bez przyjęcia obywatelstwa tego państwa, a nabycie obcego obywatelstwa stanowi odrębny tytuł do utraty obywatelstwa polskiego.

Na wywody wreszcie skarżącego, że zaskarżone orzeczenie wydano w czasie, kiedy on był już zwolniony ze swego stanowiska w państwie obcym i powrócił do Polski, zaznaczył Najwyższy Trybunał Administracyjny, że utrata obywatelstwa wskutek przyjęcia urzędu publicznego w państwie obcym następuje, jak to niewątpliwie wynika z art. 11 z chwilą tegoż przyjęcia z mocy samego prawa, a zatem niezależnie od okoliczności, czy i kiedy władza polska skutek ten stwierdziła. W wyniku tych motywów Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

Za Wojewodę:

Kochański — Radca.

Poz. 86.

OKÓLNIK

Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 27 sierpnia 1934 r.

w sprawie przeszkody do nabycia obywatelstwa polskiego na zasadzie art. 2 p. 1 i 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 44).

W wyroku z dnia 20 maja 1932 r. L. rej. 9415/30, zamieszczonym w zbiorze wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego z r. 1932, rocznik X, Dział A, Nr. 545 A, wypowiedział Najwyższy Trybunał Administracyjny zasadę, że obywatelstwo jednego z b. państw zaborezych jest przeszkodą do nabycia na zasadzie art. 2 p. 1 i 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 44) obywatelstwa polskiego tylko w tym razie, jeżeli nabyte zostało po raz pierwszy lub ponownie po powrocie Polski do bytu państwowego.

Wyrok powyższy zapadł w rozstrzygnięciu skargi osoby, co do której pewien Urząd Wojewódzki na skutek wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego wydał nowe orzeczenie

i odmówił niem ponownie uznania tej osoby za obywatela polskiego na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. poz. 44 Dz. U. R. P. z tytułu urodzenia się na obszarze, wchodzącym w skład Polski, zaznaczając w motywach m. in., że osoba ta, jako obywatel h. Imperjum Rosyjskiego, stała się ipso iure przez zmianę regimu państwowego obywatelem Rosji Sowieckiej i obywatelstwa tego do chwili wejścia w życie wymienionej wyżej ustawy nie utraciła.

Na skutek wniesionej skargi Najwyższy Trybunał Administracyjny orzeczenie to Urzędu Wojewódzkiego uchylił, jako niezgodne z ustawą, wychodząc z założenia, że Polska w chwili powrotu swego do niepodległości nie miała własnych obywateli w znaczeniu prawnym, a tylko z bardzo nielicznymi wyjątkami obywateli państw zaborczych, wobec czego porządek prawny wymagał określenia, kto ma być uważany za obywatela polskiego. Zadanie to spełnia obok postanowień zawartych w art. 3 i 4 Traktatu Wersalskiego (poz. 728/1920 Dz. U. R. P.) art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r., w którym uznano za obywateli polskich trzy kategorie osób, a mianowicie osoby, osiedlone na obszarze, wchodzącym w skład Polski i osoby na tym obszarze urodzone i osoby, którym obywatelstwo polskie służy z mocy traktatów międzynarodowych. Nabycie obywatelstwa tak z tytułu osiedlenia, jak i urodzenia uzależniono od tego, że danej osobie nie służy obywatelstwo innego państwa, ale też, gdyby przez to obce obywatelstwo rozumiano także obywatelstwo państw zaborczych wogóle, to powyższy art. 2 byłby bezcelowy, gdyż najszersze masy ludności urodzonej i osiedlonej na obszarach niegdyś zaborczych, a obecnie wchodzących w skład Polski, byłyby pozbawione obywatelstwa polskiego. Zatem nie osoby z tej ludności miał na myśli ustawodawca, mówiąc o obywatelstwie państw innych, tylko jako obywateli obcych rozumiał wogóle obywateli państw innych, a nie byłych zaborczych, albo też obywateli h. państw zaborczych, którzy jednak nabyli to obywatelstwo poraz pierwszy lub ponownie dopiero po powrocie Polski do bytu państwowego. Ponieważ co do skarżącego nie zachodził ani jeden ani drugi wypadek, tylko on w chwili renesansu państwowości polskiej należał do h. obywateli zaborczych, którzy w myśl pow. art. 2 uzyskali w chwili tego renesansu obywatelstwo polskie,

przeto orzeczenie Urzędu Wojewódzkiego było niezgodne z ustawą.

Za Wojewodę:

K o c h a ń s k i — Radea.

Poz. 87.

OKÓLNIK

Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 27 sierpnia 1934 r.

o braku potrzeby optowania na rzecz obywatelstwa polskiego osób, które były zapisane do jednej z organizacji stanowych na ziemiach byłego imperjum rosyjskiego, jakie wchodzą w skład Polski.

W wyroku z dnia 4 listopada 1932 r. L. rej. 6378/31, zamieszczonym w zbiorze wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego z r. 1932, rocznik X, Dział A, Nr. 580 A, wypowiedział Najw. Trybunał Administracyjny zasadę, że postanowienia, zawarte w art. VI, p. 3 Traktatu Ryskiego (poz. 300/21 Dz. U. R. P.), nie dotyczą opcji na rzecz obywatelstwa polskiego osób, które były zapisane do jednej z organizacji stanowych na ziemiach byłego Imperjum Rosyjskiego, jakie wchodzą w skład Polski.

Wyrok powyższy zapadł w rozstrzygnięciu skargi osoby, która wniosła do odnośnego Starostwa prośbę o uznanie jej na zasadzie art. 2 p. 1, lit. d), ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. poz. 44 Dz. U. R. P. za obywatela polskiego z tytułu, że przed r. 1915 była jako mieszczanin, zapisana do ksiąg stanowych gminy, należącej do powiatu powyższego Starostwa, a gdy od odmownej decyzji Starostwa strona wniosła odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego, Urząd ten odwołanie odrzucił, motywując swą decyzję tem, że odwoławca znajdował się w dniu ratyfikacji Traktatu Ryskiego poza obszarem Polski i nie dokonał opcji na rzecz obywatelstwa polskiego, oraz, że — jak to się okazuje z przepustki wydanej mu przez Konsulat polski w sąsiednim państwie obcym — nabył obywatelstwo obce, a wobec tego w myśl art. 1 wspomnianej wyżej ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. nie może być jednocześnie obywatelem polskim.

Na skutek wniesionej przeciw tej decyzji skargi Najw. Trybunał Administracyjny uchylił zaskarżone orzeczenie — częściowo jako niezgodne z ustawą, częściowo z powodu wadliwie-

go postępowania, gdyż w art. VI. p. 1 Traktatu Ryskiego przyznano osobom zapisanym do jednej z organizacyj stanowych na ziemiach byłego Imperjum Rosyjskiego, jakie wchodziły w skład Polski, a w dniu 30 kwietnia 1921 r. znajdowały się na obszarze Polski, prawo opieki na rzecz obywatelstwa rosyjskiego lub ukraińskiego, przyjmując, że osoby te na zasadzie art. 2 p. 1 lit. d) ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. nabyły już obywatelstwo polskie. Natomiast, o ile osoby te w dniu 30 kwietnia 1921 r. przebywały poza granicami Polski, Rosji i Ukrainy i nie były obywatelami państwa, w którym przebywały, to osoby te nie miały potrzeby optowania na rzecz obywatelstwa polskiego, gdyż osoby te i były zapisane do powyższych ksiąg stanowych przed r. 1915 i przez przebywanie w dniu 30

kwietnia 1921 r. poza granicami Polski, ale też i poza granicami Polski i Ukrainy, nie utraciły obywatelstwa polskiego. Przeciwnie stanowisko Urzędu Wojewódzkiego było zatem niezgodne z ustawą.

Ponieważ Urząd Wojewódzki w orzeczeniu swoim nie umotywował na jakiej podstawie oznaczył skarżącego w wspomnianej wyżej przepustce jako obywatela sąsiedniego państwa obcego, mimo iż z przepustki wynikało przeciwnieństwo tego i sprawy tej bliżej nie wyjaśnił, uznał Najw. Trybunał Administracyjny, że przez zaniechanie to naruszono formy postępowania ze szkodą dla skarżącego, czyli dopuszczono się wadliwości.

Za Wojewodę:

K o c h a ń s k i — Rada.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

OGŁOSZENIE PRZETARGU

na dostawę koksu dla Starostwa powiatowego w Stanisławowie.

Urząd Wojewódzki Stanisławowski rozpisuje przetarg ofertowy na dostawę 30 ton koksu marki „Gotthard“ dla Starostwa powiatowego w Stanisławowie.

Dostawa koksu loco piwnica w budynku Starostwa winna nastąpić do dnia 10 po zatwierdzeniu oferty.

Oferty należy wносить do Urzędu Wojewódzkiego, ul. Karpińskiego 7, II piętro, Biuro Informacyjno - podawcze, do dnia 15 października 1934 r., godzina 10-ta.

Oferty mają być przedłożone w kopertach zamkniętych, opieczelowanych z napisem „Oferta na dostawę koksu na dzień 15/10 1934“.

Do oferty należy dołączyć wadium w wysokości 5% wartości oferowanego towaru, lub kwit Kasy Skarbowej na złożoną w tejże wysokości kwotę.

Otwarcie ofert nastąpi dnia 15 października 1934 r. o godzinie 12-iej, przy czym mogą być obecni oferenci.

Komisji przetargowej przysługuje prawo nieprzyjęcia względnie wybór odpowiedniej oferty.

Poszukiwania.

I.

Stanisław R o w i ń s k i technik - mechanik, urodzony 19 listopada 1893 r., syn Jana i Anny

z Zebrowskich, w roku 1928 opuścił Zawiercie w poszukiwaniu pracy, pozostawiając żonę z dwojgiem nieletnich dzieci bez środków utrzymania.

Ostatni znany adres wymienionego: Warszawa, ul. Szeroki Dunaj Nr. 9, skąd w dniu 9 grudnia 1932 r. wymeldował się i wyjechał w niewiadomym kierunku.

Rysopis Rowińskiego: wzrost średni, włosy ciemno-blond, oczy niebieskie, usta i nos — proporcjonalne, znaki szczególne: prawa ręka zgięta w łokciu wskutek postrzału i operacji.

W razie wysłедzenia dokładnego adresu obecnego miejsca zamieszkania wyżej wymienionego uprasza się o bezpośrednie zawiadomienie o tem Starostę Powiatowego Zawierciańskiego.

II.

Starostwo powiatowe warszawskie poszukuje Tylkę Antoniego z zawodu kominiarza, syna N.N. i Zofji, urodz. 16 maja 1897 r. w Łęczynach pow. siedleckiego, zam. w Pomiechówku pow. warszawskiego, który w dniu 20 sierpnia br. wyjechał w niewiadomym kierunku, pozostawiając żonę i 3 dzieci nieletnich bez środków do życia.

Rysopis: wzrost wysoki, twarz owalna, włosy jasno blond, oczy niebieskie, znaki szczególne: brak lewego oka, ubrany w mundur kominiarski.

W razie ujawnienia miejsca pobytu wyżej wymienionego należy zawiadomić władzę poszukującą, powołując się na Nr. BA 18/30 z 17 września br.

III.

Zarząd miejski w Pruszkowie pow. warszawski poszukuje Ludwika Kujawę, syna Bernarda i Franciszki z Borezaków, urodzonego dnia 30 czerwca 1886 r. w Plecewicach gm. Łazy, który w roku 1924 pozostawił na terenie tego miasta syna Kazimierza bez opieki.

W wypadku ujawnienia miejsca zamieszkania wyżej wymienionego należy zawiadomić Starostwo powiatowe warszawskie z powołaniem się na Nr. BA 18/36 z 17 września 1934 r.

IV

Starostwo powiatowe warszawskie poszukuje Kuka Edwarda, urodz. w dniu 14 maja 1903 r. w Warszawie, syna Fryderyka Jana i Stanisławy Karoliny, który wyjechał w niewiadomym kierunku pozostawiając bez żadnej opieki żonę oraz 5 małoletnich dzieci.

Według oświadczenia żony wymienionego miał on wyjechać z wdową Marją Remiszewską, córką Włodzimierza i Anny.

W razie ujawnienia miejsca pobytu wyżej wymienionego należy zawiadomić władzę poszukującą z powołaniem się na Nr. BA 18/29 z 17 września 1934 r.

V.

Urząd Wojewódzki warszawski poszukuje Laszczaka Marjana, zamieszkałego w 1930 r. w Radzyminie, wojew. warszawskiego.

Laszczak w czasie swego pobytu w charakterze pracownika kontraktowego w Starostwie radzymskim — otrzymał pożyczkę z budżetu Min. Opieki Społecznej, następnie po zwolnieniu go ze służby wyjechał w r. 1931 w niewiadomym kierunku pozostawiając zobowiązania swe częściowo niewyrównane.

W razie ujawnienia miejsca pobytu wyżej wymienionego należy zawiadomić władzę poszukującą, powołując się na pismo z dnia 18 sierpnia br. Nr. PO. III. 4-26.

VI.

Zarząd gminny w Markach powiat i województwo warszawskie poszukuje Bronisława Sujkę, syna Karola, lat 40, który wyjechał z Pustelnika gminy Marki, w niewiadomym kierunku, pozostawiając bez żadnej opieki dwoje swych dzieci, a mianowicie córki Bronisławę lat 13 i Zofję lat 9. Wymieniony ostatnio zamieszkiwał we wsi Spusza, powiatu grodzieńskiego.

W razie ujawnienia miejsca pobytu wyżej wymienionego należy zawiadomić Urząd Wojewódzki warszawski z powołaniem się na Nr. PO. III 6-3 z 1/VIII 1934.

VII.

Urząd Wojewódzki pomorski w Toruniu poszukuje Jana Jakóba Schwalm a, urodz. 24 czerwca 1883 r. we wsi Jawornica pow. Rypin syna Karola i Heleny, który wyjechał w r. 1920 w niewiadomym kierunku, pozostawiając żonę z dziećmi bez opieki.

W wypadku ujawnienia miejsca pobytu wyżej wymienionego należy zawiadomić władzę poszukującą z powołaniem się na Nr. BAP 23/41 z 3 VIII. br.

Odwołanie poszukiwania.

Urząd Wojewódzki stanisławowski odwołuje poszukiwania za Reginą Maj, wszczęte na skutek pisma Urzędu Wojewódzkiego kieleckiego z dnia 29 marca 1933 r. Nr. BB. B. 17/57 i ogłoszone w Nrze 14 Stanisławowskiego Dziennika Wojewódzkiego z dnia 1 czerwca 1934 r.

Unieważnienia dokumentów.

Zgubiono dowód tożsamości konia Serja B Nr. 539.013, zapisany w gminie Halicz do księgi koni „Z” pod pozycją 278 na nazwisko ks. Mikołaja Błahyja, zamieszkałego w Haliczu powiat Stanisławów.

**Adres Redakcji i Administracji: Wydział Ogólny Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie
Telefon Nr. 172.**

Cena prenumeraty rocznie 18 zł. — kwartalnie 4 zł. 50 gr. — Cena egzempl. pojedynczego — zł. 0.75 gr.

Oplata za wiersz pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 40 groszy, za całą szpaltę 30 złotych, za stronę 60 złotych. Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy uiszczać przez POCZTOWĄ KASĘ OSZCZĘDNOŚCI na konto Nr. 503.636.

Z drukarni i litografji St. Chowańca w Stanisławowie.